Ч. 50 Четверъ 4 (16) марта 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмінїстрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францїсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Реклямаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмінїстраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На засѣданю Палаты пословъ дня 13 с. м., вôдповѣдавъ Міністеръ судôвництва на интерпеляцію пос. Шлезінґера въ справѣ засуду бувшого пароха о. Стояловского за спроневѣрство и криду. Міністеръ вôдповѣвъ, що противъ згаданого пароха переведено численнû слѣдства также зô стороны властей церковныхъ и покарано его позбавленемъ бенефіцій, а всѣ рекурсы вôдкинули всѣ инстанціи. Чи замѣсть львôвского суду треба делеґувати иншій судъ — о тôмъ рѣшає лише высшій судъ краєвый. Также ґенеральный прокураторъ не найшовъ причины зголосити зажаленє неважности въ оборонѣ закона.

Міністеръ судôвництва вôдповѣдавъ ще на интерпеляцію пос. Деца що до дисциплінарного поступованя противъ радника краєвого суду Шмідля, котрого перенесено въ дисциплінарнôй дорозѣ до Штаєръ. Міністеръ заявивъ, що въ тôмъ взглядѣ нѣяка правна инґеренція не прислугує єму; вôнъ може лише сповнити дисциплінарне рѣшенє. Вôнъ протививъ ся, щобы той оденъ случай робити загальною нормою сучасныхъ вôдносинъ правныхъ. Критика судовыхъ рѣшень, що нарушує повагу и значѣнє правнои охороны, не може мати мѣсця въ правнôй державѣ.

Пос. Гайльсберґъ говоривъ въ оборонѣ интересôвъ рôльництва. Бесѣдникъ жадавъ, щобы гôрничôй академіи въ Леобенъ признати характеръ університету. Вôнъ выступивъ противъ позиціи 60.000 зр. на перегоны кôннû и домагавъ ся нового титулу въ рубрицѣ „державна годôвля коней“.

Пос. Бернрайтеръ вказавъ на надмѣрный зрôстъ ловецкихъ ревірôвъ въ альпейскихъ краяхъ и жалувавъ ся, що залишено плеканє коней тяжкои расы.

Пос. Фірстль добачувавъ причину упадку рôльництва въ великихъ тягарахъ податковыхъ, въ наслѣдкахъ загальнои службы войсковои и свободѣ переносити ся зъ одного мѣсця на друге.

По бесѣдѣ пос. Фріса, котрый боронивъ кôнныхъ перегонôвъ, замкнено дискусію и выбрано ґенеральными бесѣдниками Ґессмана (противъ) и Мархета (за).

Пос. Ґесманъ жалувавъ ся на поступованє лѣсовыхъ орґанôвъ зъ селянами и наводивъ всѣлякû жалѣ на вѣденьскій торгъ худобы призначенои на зарѣзъ. — Пос. Мархетъ вказавъ на безхосенность розправъ надъ пôднесенемъ рôльництва: богато бесѣды, а мало дѣла. Становище пос. Теклього, котрый домагавъ ся усуненя централізаціѣ, назвавъ бесѣдникъ еґоістичнымъ и малодушнымъ. Дальше домагавъ ся бесѣдникъ заводженя касъ позычковыхъ системы Райфайзена, а обговорюючи годôвлю коней, заявивъ ся бесѣдникъ за задержанемъ запомоги державнои на кôньскû перегоны. — По промовахъ пос. Рутовского и Лупула, закрыто засѣданє.

На вчерашнôмъ засѣданю вôдкинула Палата внесенє пос. Гавка, щобы вôдкрыто дискусію надъ вôдповѣдею міністра въ справѣ радника краєвого суду Шмідля.

Опôсля вела ся дальша дискусія буджетова и ухвалено титулъ „субвенція въ користь фондôвъ краєвыхъ.“ Пôдчасъ нарадъ жадавъ пос. Лаґіня такого управильненя стирійского фонду индемнізаційного, щобы останокъ претенсій державы въ сумѣ 416.000 зр. вôдписано. По семъ ухвалено: субвенціи и дотаціи для фондôвъ краєвыхъ и институтôвъ комунікаційныхъ, дальше прелімінарь найв. Палаты обрахунковои вразъ зъ кредитомъ додатковымъ и роздѣлъ довгу державного. На тôмъ закôнчено специяльну дебату буджетову зъ выимкою закона фінансового.

Палата ухвалила 102 голосами противъ 5 внесеня комісіи податковои, вôдносячû ся до признаня тои комісіѣ за постôйну въ цѣли приготовленя закона о безпосередныхъ податкахъ особистыхъ.

Справы краєвû.

(Краєвый курсъ практичный для меліораційныхъ дозорцѣвъ). Узнаючи потребу енерґичнои и скорои акціѣ въ справѣ рôльныхъ меліорацій, а особливо дренованя и наводнюваня ґрунтôвъ, поручивъ Соймъ въ цвѣтни 1892 р. Выдѣлови краєвому межи иншимъ, урядити постепенно десять експозитуръ меліораційного бюра въ околицяхъ, де ґрунты потребують меліораціѣ.

Щобы тû експозитуры могли належно функціонувати, именно, не лише займати ся знимками нівеляційными и проектованемъ меліорацій, але й выконувати докладно запроектованû роботы, показала ся конечна потреба доданя каждôй експозитурѣ по пять дозорцѣвъ меліораційныхъ, значить загально пятьдесять дозорцѣвъ для всѣхъ експозитуръ меліораційного бюра.

Подôбнû силы помôчнû для меліораційного бюра образує утвореный пôсля соймовои ухвалы зъ р. 1890 краєвый курсъ практичный для меліораційныхъ дозорцѣвъ. На его удержанє признало Міністерство рôльництва зô скарбу державного рôчну запомогу въ сумѣ 1000 зр. на три роки т. є. 1891 до 1893. Зъ кôнцемъ сего року скôнчить курсъ сѣмнайцять укваліфікованыхъ дозорцѣвъ; зъ нихъ десять

---

11)

КУМА ЖУРБА.

ПОВѢСТЬ

Г. СУДЕРМАНА.

Перекладъ зъ нѣмецкого.

(Дальше).

Гальшка мала на головѣ широкій соломяный капелюхъ, котрый хоронивъ єѣ вôдъ сонѣшного промѣня; теперь зняла и заложивши ґуму на палець, крутила нимъ у воздусѣ.

— Опалишь ся — замѣтивъ Павлусь, та коли она его троха высмѣяла, знявъ и вôнъ шапку зъ головы и кинувъ єѣ высоко у воздухъ.

— Алежъ ты, бачу, досить веселый хлопець — сказала и усмѣхнула ся зъ вдоволенемъ.

Вôнъ похитавъ головою и чоло збѣгло ся єму наново въ поважнû борозды, котрû звычайно робили его лице такимъ старымъ.

— Ой нѣ, — вôдповѣвъ — я зовсѣмъ не веселый.

— Чому нѣ? — спытала.

— Я мушу все о тôлько рѣчахъ думати — вôдповѣвъ — а якъ коли маю охоту свобôднѣйше вôдотхнути и повеселити ся троха, то все трафить ся щось таке, що менѣ всю радôсть забере.

— И о чôмъ же ты такъ думаєшь? — пытала дальше.

Вôнъ надумавъ ся хвилю, та якось нѣчо єму не приходило до головы.

— Отъ, о якихсь дурницяхъ мабуть! — вôдповѣвъ.

А потôмъ оповѣдавъ єй о братяхъ, о ихъ грубôй книжцѣ, що вôдъ початку ажь до кôнця записана числами — заголовокъ єѣ забувъ — а котру они цѣлу вже вмѣли на память, коли були въ его вѣцѣ.

— Чомужь не учишь ся й ты того, коли то тобѣ приємно?... — спытала.

— Алежъ то менѣ зовсѣмъ не дає приємности, — вôдповѣвъ Павлусь — у мене така тупа голова.

— Та всежъ хочь троха таланту маєшь? — пытала ся дальше.

— Зовсѣмъ не маю, нѣчого не вмѣю — вôдповѣвъ сумно. — Не розумѣю нѣчого; батько все менѣ каже, що я такій дурный!...

— Слухай, ты собѣ зъ того нѣчого не роби — потѣшала его — моя панна Ратмалеръ такъ само все въ менѣ щось добачить. Але я... ба, я...

Не доповѣла; урвала галузку щавѣю и почала єѣ гризти.

— Чи твôй батько має все такû блыскучû очи? — спытавъ по хвили.

Притакнула головою а лице єѣ почервонѣло.

— Ты дуже любишь... твого батька?

Глянула на него сперше здивована, мовь не зрозумѣла зовсѣмъ его пытаня, а потôмъ сказала, що любить его — и то дуже.

— А вôнъ тебе также?

— Ще й якъ?

Теперь и вôнъ урвавъ собѣ галузку щавѣю и при тôмъ зôтхнувъ.

— Чому ты такъ зôтхаєшь? — спытала.

Отъ такъ собѣ! толковавъ ся вôнъ — щось случайно прийшло єму на гадку... А потôмъ зô смѣхомъ пытавъ ся єѣ, чи й теперь ще бере єѣ часомъ батько на колѣна такъ, якъ тодѣ, коли вôнъ бувъ въ бѣлôмъ дворѣ.

Она засмѣяла ся также и сказала, що теперь же она велика дѣвчина и що не повиненъ бы о такû дурницѣ пытати ся, але по хвили таки признала ся, що ще часто сѣдає на колѣнахъ батька, лише „очевидно не такъ якъ на кони“, додала зô смѣхомъ.

— То бувъ справдѣ гарный день у моимъ житю — сказавъ вôнъ — а я сидѣвъ тодѣ на другôмъ его колѣнѣ. Якûжь мы тодѣ були ще малû!

— А якû дурненькû, Боже прости! — вôдповѣла єму. — Якъ то смѣшно було, пригадую собѣ добре, коли ты хотѣвъ свистати, а не мôгъ.

— Ты ще тямишь то? — спытавъ, а въ

стипендистôвъ буде придѣленыхъ передовсѣмъ експозитурамъ бюра меліораційного.

Коли зъ дотеперѣшнои дволѣтнои практики при роботахъ въ поли показало ся, що ученики курсу дозорцѣвъ вôдповѣдають вымогамъ и властителѣ ґрунтôвъ берутъ ихъ радо до выконуваня меліорацій, постановивъ Выдѣлъ краєвый зъ днемъ 1 грудня 1893 року отворити при бюрѣ меліораційнôмъ новый трилѣтный курсъ и побôльшити число стипендистôвъ зъ десяти на пятьнайцять, щобы по змозѣ бôльше давати помôчь технічну бюра меліораційного всѣмъ властителямъ ґрунтôвъ, що того зажадають.

Подаючи свою постанову до вѣдомости Намѣстництву, Выдѣлъ краєвый просивъ єго о предложене тои справы п. Міністрови рôльництва и о выєднане запомоги зô скарбу державного на удержане згаданого курсу на дальшѝ три роки, а то зъ огляду на задумане побôльшене числа ученикôвъ — въ сумѣ 1500 зр. рôчно.

Заразомъ высказавъ Выдѣлъ краєвый надѣю, що п. Міністеръ рôльництва не вôдмовить своеѣ помочи, коли зычливо принявъ вѣсть о отвореню курсу для меліораційныхъ дозорцѣвъ.

Въ справѣ фантовои льотеріѣ на памятникъ Тараса Шевченка

одержали мы вôдъ „Клюбу Русинокъ" слѣдующе письмо.

„На першихъ загальныхъ зборахъ „Клюбу Русинокъ" передала панѣ Герасимовичева зъ Янова справу урядженя фантовои льотеріѣ зъ призбираныхъ працъ рускихъ жѣнокъ, выдѣлови „Клюбу Русинокъ". Выдѣлъ розбиравъ сю справу на своихъ сходинахъ також при участи членôвъ „Клюбу" зъ поза выдѣлу и дотронувъ ся передовсѣмъ проєкту, котрый поставило свого часу „Дѣло" именно, чи не належало бы тѝ фанты задержати ажь до выставы краєвои на р. 1894 — и ихъ тамъ помѣстити. „Клюбъ" узнавъ сей проєктъ невôдповѣднымъ зъ огляду на те, що 1) помѣщене фантôвъ на выставѣ було бы получене зъ великими коштами за оплату мѣсця, та й уладжене вôдповѣдныхъ скляныхъ ґабльотôвъ вымагало бы великихъ накладôвъ, що 2) богато зъ фантôвъ моглобъ знищитись черезъ часъ выставы, а то вôдъ мая до падолиста, отже черезъ 6 мѣсяцѣвъ, и що 3) годѣ було бы призбирати зъ евентуальнои розпродажи фантôвъ на выставѣ таку суму, яку можна буде зôбрати зъ фантовои льотеріѣ.

Кромѣ того роздумувавъ „Клюбъ" и надъ иншими проєктами и порѣшивъ остаточно: 1) выстаратись о позволене емиссіѣ льосôвъ на рѣчь фантовои льотеріѣ, 2) уладити въ жовтни с. р. однодневу выставу въ великôй сали „Народного Дому", въ часѣ котрои 3) вôдбулось бы публичне тягнене льосôвъ пôдъ контролею заступника правительства.

Мотивы до сего рѣшеня були ось якѝ:

1) зъ такои емиссіѣ льосôвъ придбано бы значнѣйшу суму на памятникъ Т. Шевченка;

2) черезъ емиссію льосôвъ цѣла руска суспôльнôсть може брати участь въ льотеріи, а надто всѣ люде доброи волѣ, бо такѝ льосы буде можна набувати въ конторахъ по усѣхъ мѣстахъ якъ и посередствомъ приватнои розпродажи;

3) уряджене одноднєвои выставы въ сали „Народного Дому" не буде получене зъ нѣякими коштами; а можливѝ выдатки покрылись бы малымъ вступомъ на выставу, въ котрôй може брати участь и провінція; а

4) тягнене публичне пôдъ окомъ орґанôвъ правительства увольнить „Клюбъ Русинокъ" вôдъ всѣхъ можливыхъ нарѣкань.

Вôдповѣдне подане о позволене урядженя такои льотеріѣ внѣсъ „Клюбъ" на руки посла О. Барвѣньского, а о порѣшеню емиссіѣ льосôвъ, о часѣ и способѣ тягненя повѣдомить „Клюбъ" загалъ землякôвъ, скоро лишь одержить позволене.

Всѣ рускѝ часописи просить „Клюбъ" перепечатати се рѣшене.

Вôдъ выдѣлу „Клюбу Русинокъ".

І. Федакôвна секретарка. Г. Шухевичева предсѣдателька.

Переглядъ політичный.

До Czas-у доносять зъ Вѣдня, що Палата пословъ буде дня 24 с. м. рѣшучо закрыта и що по святахъ не буде сесіѣ. Постойнѝ комисіи, карна и податкова, зберуть ся дня 15 мая и будуть радити до 1 липня.

Є. Вел. Цѣсарь має нинѣ выѣхати зъ Территетъ въ Швайцаріи а завтра вечеромъ поверне до Вѣдня. По дорозѣ має Монархъ вступити до Монахова въ гостину до кн. Леопольда и до жены Архікн. Франца Сальватора въ Ліхтенеґґъ. Єѣ Вел. Цѣсарева має завтра выѣхати до Корфу.

Въ Россіи ладять знову демонстраційнѝ торжества зъ причины прилученя Волиня, Подôля и Украины до Россіѣ. Торжества тѝ будуть вôдбувати ся дня 10 цвѣтня т. є. въ другій день Великодныхъ святъ и то головно въ мѣстахъ якъ Житомиръ и Каменець подольскій. Будуть правити ся богослуженя за царицю Катерину II., будуть вôдбувати ся войсковѝ парады а навѣть „вôльно буде" илюминувати домы.

Ґен. Киреєвъ, той, що то пропаґує сполучене православія зъ католицкою церковью, порушивъ въ „Моск. Вѣдом." змѣну назвы Петербурга на Петроградъ або Петровскъ. Петербургскѝ ґазеты протестують противъ того, а „Нов. Время" доказує, що то рѣчь зовсѣмъ не потрѣбна, бо скоро Петербургъ сповнить свою задачу, то настане пытанѣ, чи столицею має бути Петербургъ чи Москва. Москва мусить стати осередкомъ россійскои державы, бо задача Россіѣ лежить на Всходѣ, а не на Заходѣ.

Nordd. Allg. Ztg. заперечує вѣсть, подану иншими нѣмецкими ґазетами, мовь бы то канцлеръ Капріві мавъ ѣхати зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ до Италіѣ.

На россійскій комунікатъ въ справѣ змѣны болгарскои конституціѣ, вôдповѣдає софійска „Свобода" и каже, що Россія такъ само въ 1888 р. казала, що не буде мѣшати ся до справъ болгарскихъ, а тымчасомъ оголошенѝ теперь тайнѝ документы доказують инакше. Россію треба уважати ворогомъ краю и годѣ, щобы хто єѣ радо слухавъ.

Новинки.

Львôвъ дня 15 марта

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** ухвалила на засѣданю дня 13 с. м. проґраму и порядокъ денный краєвои конференціѣ учительскои, котра має вôдбути ся дня 25, 26 и 27 мая с. р. у Львовѣ пôдъ проводомъ инспектора краєвого дра Северина Днѣстряньского. Именовала учителями народными Илярія Комарницкого въ Коростовѣ, Марію Католиньску въ Смольнѣ, Ив. Татомира въ Опацѣ, Войтѣха Кумѣгу въ Пôдбужи, Фльорентину Пельманъ въ Опарахъ и Олекс. Худерского въ Розворянахъ. Дальше именувала управителями двоклясовыхъ шкôлъ: Ивана Думина въ Меденичахъ, Кароля Балицкого въ Кришковичахъ, Севастіяна Твожидла въ Скомѣльнôй Бялôй и Льва Снѣтовского въ Глубôчку а

очахъ заблысла певнôсть, що теперь уже то вмѣє.

— А вжежь, — каже — а на вôдходнôмъ ты ще разъ прибѣгъ и.... тямишь ще то?

Вôнъ тямивъ докладно.

— Нинѣ вже певно вмѣєшь свистати — засмѣяла ся — въ нашôмъ вѣку то вже не геройство — и я вже вмѣю свистати! — При тыхъ словахъ зложила она губы въ дуже смѣшный способъ.

Єго вразило дуже, що она такъ маловажила єго штуку и вôнъ розважавъ се, чи не лучше було бы зовсѣмъ закинути свистанѣ.

— Чому ты такъ наразъ замовкъ? Чи й ты втомивъ ся?

— Я? нѣ — але ты певно.

Она призначала ся, що хôдъ по лѣску въ спеку втомивъ єѣ дуже.

— То вступи до насъ до дому и спôчни троха — просивъ вôнъ и очи заблысли єму, бо уявивъ собѣ, якъ бы то мати врадувала ся, побачивши єѣ.

Але она подякувала єму чемно.

— Твôй батько либонь лихій на насъ, мама казала менѣ, длятого то й вамъ не вôльно бувати въ Геленентали. Твôй батько ще выкинувъ бы мене зô свого дому.

Павлусь почервонѣвъ по самѝ уха.

— Чей того батько не зробивъ бы — кликнувъ и засоромивъ ся дуже.

Фôльварокъ Майгеферôвъ стоявъ о якихъ триста крокôвъ вôдъ дороги. Червонѝ штахеты блестѣли въ сонѣшнôмъ свѣтлѣ и навѣть сѣрѝ, запалѝ стодолы выглядали у тôмъ золотôмъ блеску якось принаднѣйше, нѣжь звычайно.

— Тутъ у васъ зовсѣмъ гарно — сказала, прикладаючи праву руку надъ очи.

— А гарно — вôдповѣвъ и серце єго наповнилось гордостію; а по хвили додавъ поважно: — Але тутъ буде ще красше, най но лишь возьму я все въ свои руки.

А потôмъ почавъ оповѣдати єй свои пляны на будуче. Она слухала єго уважно, але коли скôнчивъ, повторила ще разъ:

— Я дуже втомлена, мушу вôдпочати.

И вже хотѣла сѣсти на березѣ рова при дорозѣ.

— Не ту, въ тôй спецѣ — сказавъ вôнъ — ходи, вышукаємо собѣ перший лѣпшій корчь ялôвцю, тамъ буде хочь троха тѣни.

Взяла єго пôдъ руку и безсильна дала ся єму провадити черезъ облôгъ, засыпаный кертичинами, мовъ филююче море, на котрôмъ вôдъ стороны лѣса були порозкиданѝ поодинокѝ корчѣ ялôвцю, що сторчали на рôвнинѣ, мовь рôй чорныхъ карликôвъ.

Заразъ пôдъ першимъ корчемъ усѣла, а скупа тѣнь єго зовсѣмъ укрыла єѣ невеличку постать.

— Отъ тутъ якъ разъ ще досыть мѣсця на твою голову — сказала, показуючи єму одну кертичину, котра лежала ще въ тѣни.

Вытягнувъ ся на цѣлу довжину на травѣ, зложивши голову на кертичинѣ, зъ чоломъ накрытымъ рубцемъ єѣ суконь.

Она втомлена, оперла ся плечима о гущавину корча, шукаючи въ єго галузяхъ пôдпоры.

— Чатина зовсѣмъ мене не коле — сказала — якось дуже на насъ ласкава. Здаєсь менѣ, що мы могли бы безъ шкоды перейти терневый валъ, що стереже замку заклятои царѣвны.

— Може ты, але не я.... — вôдповѣвъ зъ землѣ, зводячи до неѣ очи — мене кололо дотеперь кождо терне ажь до крови — я не царевичь зъ казки, а що гôрше, я навѣть не єсмь звычайнымъ щасливымъ чоловѣкомъ.

— То ще будешь колись, — навчала она єго — ты не повиненъ допускати собѣ до головы такѝ сумнѝ думки.

Хотѣвъ єй щось вôдповѣсти на то, але не мôгъ найти вôдповѣдныхъ слôвъ на то и коли такъ надумувавъ ся надъ вôдповѣдею та споглядавъ у небо, наразъ майнула у воздусѣ ластôвка. Тодѣ вôнъ мимоволѣ свиснувъ довго, якъ бы хотѣвъ єѣ принадити, а коли она не прилѣтала до него, свиснувъ знову, потôмъ третій разъ и четвертый.

Гальшка розсмѣяла ся, вôнъ же свиставъ дальше — спершу не знавъ якъ — и не надумувавъ ся, чому — але скоро оденъ тонъ по другôмъ почали єму выхоплювати ся зъ устъ, наразъ выдалось єму, що ставъ ся дуже вымовнымъ и що тымъ способомъ може выповѣсти все, що єму тяжить на серци и що выповѣсти словами нѣколи не вôдваживъ бы ся.... Все те, що єго зробило сумнымъ и про що журивъ ся, теперь вийшло на яву. Примкнувъ очи и самъ слухавъ також, якъ за

Осипа Гриневича заступникомъ учителя въ мужеской семинаріи учительской у Львовѣ.

— **Вôдзначенє.** Директоръ рахункового вôддѣлу въ Намѣстництвѣ у Львовѣ Иванъ Орловскій одержавъ зъ нагоды спенсіонованя ордеръ зелѣзнои короны третьои клясы, а радникъ рахунковый при почтѣ Станіславъ Тужиньскій золотый хрестъ заслуги зъ короною.

— **Загальнѝ Зборы „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ** не вôдбудуть ся 17 марта с. р., якъ то було первѣстно оголошено, а вôдложенѝ на 19 цвѣтня с. р.

— **Вѣнчанє.** Вчера о 11 год. передъ полуднемъ вôдбуло ся въ каплици палаты лат. архіепіскопа вѣнчанє кн. Павла Сапѣги зъ княжною Матильдою Віндішь-Ґрецъ. Молоду пару повѣнчавъ Преосв. епіскопъ Десеффій зъ Чѳнаду на Угорщинѣ. По вѣнчаню вôдбуло ся для весѣльныхъ гостей снѣданє у кн. Віндішь-Ґрецôвъ а пополудни вôдъѣхала молода пара до Равы.

— **Місіи духовнѝ.** Вôдъ дня 10 до 15 лютого вôдбула ся місія духовна въ Замочку, повѣта жовковского. Проповѣди выголосили Василіяне оо.: Сильвестеръ Кизима, Вол. Стець и Йосафатъ Мальчиньскій. Мимо слôтнои поры народа було дуже много, а до сповѣди приступило кôлька тысячѣвъ особъ. Друга подôбна місія вôдбула ся въ Воли Высоцкôй, жовкôвского повѣта, на дняхъ 16 до 22 лютого. Народа зôбралось дуже богато и то не лишь мѣсцевыхъ але и зъ Вядова, Крехова и т. д. Проповѣдали знову оо. Василіяне: Кизима, Мальчиньскій и Хмилевскій.

— **Огнѣ.** Въ Миколаєвѣ згорѣла стодола мѣщанина Ив. Чеканьского, вартости 150 зр., обезпечена на 60 зр. — Въ Ланахъ въ пов. станіславôвскôмъ згорѣвъ домъ Гриня Худяка, въ котрôмъ була коршма; хтось, кажуть, пôдпаливъ єѣ. — Въ Медведôвцяхъ въ повѣтѣ бучацкôмъ на обшарѣ дворскôмъ знѣвечивъ огонь 6 стаєнь и одну стодолу зô збôжемъ и знарядами рôльничими. Шкода выносить около 30.000 зр., а була въ части обезпечена. Причиною огню була мабуть неосторожнôсть.

— **Пригоды на провінціи.** Въ Увинѣ въ брôдскôмъ повѣтѣ повѣсивъ ся господарь Гнатъ Боярчукъ; мавъ 42 роки. Причина самоубійства незнана. — У Волчкôвцяхъ въ Снятинщинѣ повѣсивъ ся пяниця господарь Микола Шпичка: мавъ лѣтъ 50. — Въ Нагачевѣ въ яворôвскôмъ повѣтѣ недалеко коршмы Йойны Вірта, померъ нагло пяниця Максимъ Жолинецъ. Тѝ выпадки самоубійствъ кидають дуже сумнѳ свѣтло на степень просвѣты въ декотрыхъ сторонахъ. — Въ каменоломѣ Жуковцѣ коло Нижнева засыпала опока Степана Ляцкого и забила єго.

— **Зухвала крадѣжь.** Сими днями ѣхавъ зъ Кієва якійсь панъ Г. зъ родиною въ ваґонѣ другои клясы. Саме передъ стацією Красне укравъ єму якійсь зухвалый злодѣй зъ передъ очей футро зъ тхорѣвъ зъ выдровымъ ковнѣремъ вартости 350 зр. Приѣхавши на стацію Красне выйшовъ п. Г. зъ ваґона думаючи, що може де побачить злодѣя въ футромъ, ажь наразъ спостерѣгъ, що злодѣй укравъ єму и грошѣ, якѝ мавъ при собѣ, а то 400 рублѣвъ и 40 зр Мусѣвъ отже лишити ся въ Краснôмъ и зажадати телеґрафічно грошей зъ Россіѣ а за злодѣємъ и слѣдъ пропавъ.

— **Численна родина.** Помершій султанъ занзибарскій лишивъ 47 братôвъ и сестеръ.

— **Незвычайный скокъ.** Въ Познани тыми днями прийшовъ зъ рана поліціянтъ до одного хлопця и хотѣвъ єго завести до школы. Хлопець лежавъ ще въ лôжку. Побачивши поліціянта такъ налякавъ ся, що выскочивъ зъ лôжка, побѣгъ до вôкна и зъ третого поверха скочивъ на землю, не надумуючись. Можна собѣ подумати, якъ всѣ злякали ся; прискочили до вôкна, дивлять ся, а хлопець якъ бы нѣчо, здоровъ утѣкає вже улицею. Хочь зъ такъ высока скочивъ, але навѣть не покалѣчивъ ся. Все те зробивъ вôнъ зô страху передъ школою. Але поліціянтъ прийшовъ на другій день и таки завѣвъ єго до школы.

— **Домы на паляхъ.** Въ давнѝ часы въ околицяхъ, де була повѣнь що року, ставили домы на паляхъ. Потôмъ той звычай закинули, а теперь выдобули єго на ново. Будôвничій Даршовскій подавъ до варшавскихъ властей проектъ, якъ ставити домы на паляхъ. Тѝ домы, по єго думцѣ, выдержать всяку повѣнь, бо пôдлоги були бы кôлька стôпъ надъ водою.

✝ Посмертнѝ вѣсти.

Иванъ Жуковскій, надсгражникъ скарбовый упокоивъ ся дня 3 марта въ Янчинѣ по тяжкôй недузѣ. Покôйный вызначавъ ся добротою и тѣшивъ ся симпатією своихъ товаришѣвъ. — Софія Коржиньска дочка пароха въ Жабю упокоила ся дня 11 марта въ 14-ôмъ роцѣ житя. — Йосифа зъ Давковичѣвъ Хомякова, жена народного учителя въ Берлинѣ, бродского повѣта, упокоила ся дня 10 марта въ Краковѣ, переживши 35 лѣтъ. — Дръ Володиславъ Серединьскій, професоръ семинаріѣ учительскои мужескои въ Тарновѣ померъ тамже. Покôйный бувъ надзвычайнымъ членомъ краковскои академіѣ наукъ и членомъ комісіѣ испытуючои для школъ народныхъ. Належавъ до найлучшихъ педаґоґôвъ и написавъ въ тôмъ напрямѣ чимало научныхъ працъ. Передъ кôлькома лѣтами бувъ директоромъ женьскои семинаріѣ учительскои въ Краковѣ а заразомъ біблiотекаремъ академіѣ наукъ. Переживъ 52 лѣтъ. — Въ Хлопичахъ, ярославского повѣта померъ сими днями въ 75 ôмъ роцѣ житя кс. Войц. Михна, римо кат. парохъ и звѣстный польскій писатель людовый. Крôмъ того бувъ кс Михна дуже дѣяльный при заводженю „кружкôвъ рôльничихъ“ и устроюваню народныхъ зборôвъ. — Осипъ Крипякевичъ, докторъ медицины и лѣкарь закладу для божевôльныхъ въ Линцъ пôдъ Вѣднемъ, померъ тамъже въ 34 роцѣ житя. Бувъ сыномъ пароха зъ Холмщины, а братомъ талановитого польского новеліста а руского священика.

Всячина

— **Годинникъ — на вѣчность.** Въ ратуши въ Швеннінґенъ (въ королѣвствѣ віртемберґскôмъ въ Нѣмеччинѣ, шварцвальдскій округъ) выставлено пречудне дѣло годинникарскои штуки. Єсть то годинникъ, котрый при помочи 70 фіґуръ показує годины, дни, мѣсяцѣ и роки ажь до року 10.999 пôсля нашого численя. Зъ рана о 5 годинѣ выходить громада робôтникôвъ а годинникъ грає тогды пѣснь „На досвѣткахъ, коли пѣвнѣ пѣють“; о 8 годинѣ рано дзвонить паламарь до церкви, сходять ся люде, а годинникъ грає набожну пѣснь; вечеромъ о 7 годинѣ выходить зъ замку трубачь и трубить пѣснь „Озеро спочило тихенько“, а о 9 годинѣ вечеромъ грає годинникъ пѣснь „Доброанôчь дитинко люба“. О 12 годинѣ въ ночи выходить смерть. Поодинокѝ годины выбивають на дзвонѣ фіґурки, що представляють вѣкъ чоловѣка

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшѝ добы числячи вôдъ 15 год. въ полуд. дня 14 с. м. до 12 год. въ полудне дня 14 марта: середна теплота була + 8·7° Ц., найвысша + 13·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 5·0° Ц. внинѣ въ ночи. Баром. иде въ гору (762). Вѣтеръ буде полуднево-захôдный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 8° Ц., небо буде переважно захмарене; малый дощь, впрочôмъ погôдно.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 14 с. м.: пшениця 7·75 до 8.—; жито 6·— до 6·25; ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·25 до 6·—; рѣпакъ 11·25 до 11·75; горохъ—·— до—·—; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 11·— до 11·75; бôбъ —·— до —·—, бобикъ —·— до—·—; гречка—.— до—·—; конюшина червона 65·— до 74·—; бѣла 75·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 18·— до 20·—; аниѣжь 36·— до 38·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до 12·05.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Опава 15 марта. При тѣснѣйшôмъ выборѣ выбрано посломъ до Рады державнои ліберала Демеля 641 противъ антисеміта Поммера, котрый дôставъ 626 голосôвъ.

Парижь 15 марта. Въ сенатѣ заявивъ Рібо, що єсть рѣчь доказана, що панѣ Котті сама домагала ся розмовы зъ шефомъ поліціѣ. Соанурі провинивъ ся хиба лишь бракомъ такту, але впрочôмъ нѣчимъ. По сѣмъ заявленю ухвалилъ сенатъ правительству 209 голосами противъ 56 вотумъ довѣрія.

Бремa 15 марта. Нѣмецкій корабель „Пруссы“ наѣхавъ въ дорозѣ до Антверпіѣ на россійскій корабель „Петръ великій“ и затопивъ єго.

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

него промавляли тоны. Свято вѣривъ, що самъ Господь зъ небесъ забравъ голосъ за него и оповѣдає все, що єго обходить, навѣть те, зъ чого вôнъ самъ собѣ нѣколи не здававъ ясно справы.

Коли знову отворивъ очи, не знавъ, якъ довго такъ лежавъ и свиставъ, побачивъ лише, що Гальшка плакала.

— Чого ты плачешь? — спытавъ.

Нѣчого не вôдповѣла єму, лише обтерла очи хустинкою и встала.

Мовчки йшли такъ поручь себе черезъ хвилю.

Коли дôйшли до лѣса, котрый темною, густою стѣною розстеливъ ся передъ ними, она станула и спытала:

— Хто тебе того навчивъ?

— Нѣхто — сказавъ — то менѣ само зъ себе прийшло.

— А вмѣєшь ты також грати на флетѣ? — спытала дальше.

Нѣ, вôнъ не вмѣвъ, не чувъ навѣть нѣколи гры на флетѣ, знавъ лишь те, що то мала бути любима розривка „старого Фрица“*).

— То маєшь конче навчити ся.

Вôнъ выповѣвъ думку, що то имовѣрно буде надто трудно для него.

— Однакъ ты повиненъ бы конче спробувати — радила єму. — Зъ тебе мусить бути артистъ — великій артистъ.

Вôнъ налякавъ ся слôвъ єѣ. Не мавъ вôдваги розважати дальше єѣ думку.

Коли выйшли на противну сторону лѣса, розстали ся. Она пôшла дальше до бѣлого двора — а вôнъ вернувъ ся. Коли вертаючи минавъ корчь ялôвцю, пôдъ котрымъ сидѣли обоє все, що переживъ въ тыхъ кôлькохъ годинахъ, здало ся єму сномъ — и сномъ остало ся на всѣ часы.

. . . .

Два чи три днѣ минули, закимъ осмѣливъ ся спімнути щось матери про свою пригоду, однакъ тодѣ не мôгъ уже довше выдержати и признавъ ся єѝ до всего.

Мати дивилась єму въ очи довго и вышла вкôнци зъ комнаты, але вôдъ того часу слухала потайки, чи не почує де єго свистаня. И неразъ ще верталисъ обоє дѣти разомъ до дому, але така година, яка була тодѣ въ тѣни ялôвця, не вернула для нихъ нѣколи.

Сто разôвъ переходили попри той корчь, одно на другого дивило ся значучо, але жадне зъ нихъ не мало вôдваги порадити сѣсти ще разъ пôдъ тымъ корчемъ.

И о грѣ на флетѣ не було вôдъ того часу мовы. Однакъ Павлусь дуже часто думавъ о тôмъ потайки. Та гра здавала ся єму чимсь неземнымъ, чимсь нечуванымъ, подôбнымъ до тои высокои науки, котрои учать таблицѣ льоґаритмôвъ. Справдѣ, коли бы то вôнъ бувъ розумнымъ и талановитымъ, якъ оба єго браты! — але вôнъ бувъ дурнымъ, тупымъ хлопцемъ, котрый повиненъ чути ся щасливымъ, коли єму позволять працювати для иншихъ.

(Дальше буде.)

*) Популярне прôзвище короля Фридерика Великого.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.